

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Grup de Treball Estable de Religions

Palau del Parlament, 10 de febrer de 2014

La presidenta

Bona tarda a tothom.

Benvinguts al palau del Parlament i a la tercera sessió de treball que, amb motiu de la setmana mundial de l'harmonia interconfessional, se celebra aquí, en seu parlamentària. Per a mi és una satisfacció poder donar-los la benvinguda i, com he comentat a l'audiència prèvia, poder celebrar un acte com aquest al Parlament, que, com dic sempre, és la casa de tots.

Permetin-me que saludi, en primer lloc, el doctor Antoni Matabosch, president del Grup de Treball Estable de Religions (GTER) i delegat diocesà d'economia de l'arquebisbat de Barcelona; el senyor Enric Vendrell, director general d'affers religiosos de la Generalitat; el senyor Ignasi Garcia Clavel, comissionat d'affers religiosos de l'ajuntament de Barcelona, i els sis membres del GTER que ens acompanyen: el senyor Guillem Correa, secretari general del Consell Evangèlic de Catalunya; el senyor Daniel Rodríguez, membre de la junta de la Federación d'Entidades Religiosas Evangélicas de España —el Ferede—; el senyor Mohamed El Ghaidouni, president de la Federació Musulmana; el senyor Mohamed Halhul, president de la Federació Musulmana del Consell Islàmic de Catalunya; el senyor Jorge Bergman, rabí responsable de la Comunitat Israeliana de Barcelona, i l'arxipreste Joan Garcia, vicari general del Patriarcat de Sèrbia i de Constantinoble.

A tots vostès benvinguts de nou, ja ens coneixem d'altres vegades, de reunions que hem tingut i d'actes com els d'avui. Iniciem aquesta primera part de la sessió de treball passant la paraula al doctor Antoni Matabosch.

[...]

Unes paraules finals en la inauguració d'aquesta jornada, en què vull recordar que ara fa sis anys l'Assemblea General de les Nacions Unides va proclamar la primera setmana del mes de febrer, setmana mundial de l'harmonia interconfessional i, amb

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

aquesta proclamació, demanava el que comentava abans el doctor Matabosch, la comprensió mútua entre les religions, i suggeria als diferents estats que cada un organitzés cada any una jornada, una sessió, el que fos i de la manera que fos, per recordar aquesta harmonia interconfessional i donar aquest missatge de comprensió mútua. És així com des del febrer o el març del 2011, perquè exactament mai no ho hem fet la primera setmana de febrer, a través del Grup de Treball Estable de Religions, s'organitza cada any una jornada amb un tema a treballar. Al Parlament és la tercera vegada —2012, 2013, i aquest 2014— que celebrem aquesta sessió de treball amb motiu de la setmana mundial de l'harmonia interconfessional.

Per a mi és una satisfacció poder fer i poder acollir una jornada organitzada pel Grup de Treball Estable de Religions, que és un invent català. És un invent que crec que ha estat positiu, una xarxa en què es reuneixen totes les confessions i en què el motiu inicial era conèixer-nos, parlar, escoltar i poder-nos entendre en tot el que és bàsic en una societat. I això crec que va ser l'any 2004; per tant, ja en fa deu anys. Ho heu portat molt amagat, no ho heu..., el maig o el juny, molt bé, doncs a veure si celebrem alguna cosa, perquè crec que són importants les celebracions, i és important dir i explicar el que funciona.

El GTER és, com hem dit, el tercer any que ve. Home, és poc, però ja és alguna cosa. Algú va tenir la iniciativa en un moment determinat i va pensar que seria bo i estaria bé poder-ho fer al Parlament perquè és la casa de tots, i encara que els cent trenta-cinc diputats representem el poble de Catalunya, cada un, a la seva manera, amb la seva pluralitat, amb la seva ideologia, amb el seu projecte polític, és bo que puguin venir ciutadans i ciutadanes de fora a celebrar actes, perquè s'adonen que realment aquest Parlament, aquesta casa és una mica de cada un de nosaltres, i a mi m'agrada poder 'vendre', entre cometes, el Parlament en aquest sentit, perquè crec que és una manera d'apropar-se més al ciutadà, i en un moment que la desafecció és molt gran, que la desafecció cap a la política i els polítics és molt dura per als que hi creiem, també és una manera de poder dir som aquí. Si vostès volen parlar amb nosaltres, ara també, enguany, hem creat un espai, a través de la web del Parlament, que és l'Escó 136, i en diem així perquè hi ha 135 diputats, i el 136 és el ciutadà, les entitats, les universitats, tothom que vulgui pot entrar directament al Parlament, per mitjà d'aquest espai, i conèixer directament en quins projectes de llei s'està treballant, i no tan sols veure'ls, sinó discutir-los i debatre'ls, i suggerir, i tot i que ens donen més feina —el diputat a què m'he referit abans és ponent d'alguna d'aquestes lleis que ara estan en l'àmbit del coneixement directe

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

de la ciutadania—, és la nostra feina i, per tant, creiem que és positiu perquè és una manera d'apropar-nos a la ciutadania.

Doncs bé, tres anys d'aquesta jornada relacionada amb la setmana mundial de l'harmonia interconfessional, deu anys del Grup de Treball Estable de Religions... Crec que el tema que avui s'encetarà és un tema no tan sols interessant, sinó clau: poder parlar de com les diferents confessions religioses han tractat la crisi i, per tant, de les conseqüències de la crisi econòmica, que vol dir com ha patit o estan patint les persones, les famílies, els jubilats, la gent gran, els joves que no troben feina, les famílies que tenen un fill que ha acabat els estudis i tampoc no en troba, i tant i tants casos.

Abans, quan parlàvem amb les quatre persones que avui ens explicaran la seva experiència viva, l'experiència del dia a dia, dèiem: "Sembla que s'està sortint de la crisi", però mossèn Matabosch reblava: "Sí, potser els de dalt..., encara no ha arribat a baix de tot", i és veritat. Ara, també hem de ser clars i catalans en el sentit d'explicar la veritat i dir com estan les coses, i alhora ser capaços de proposar, no tan sols criticar. La crítica és possible, però és important que sigui constructiva i es faci per mitjà de propostes per poder millorar la situació. I després, per què no?, donar algun missatge d'esperança, que crec que el necessita tothom, el necessitem nosaltres i vostès i tota la gent que ho està passant malament. Quan algú diu: "Sembla que la recessió s'ha acabat", jo ho repeteixo moltes vegades, encara que després em diguin que... Bé, però si fa tres anys els mitjans de comunicació obrien pàgina cada dia dient que tot estava malament, que tot funcionava malament, que hi havia moltíssim atur, que hi havia moltes empreses que tancaven, i ara comencen a treure notícies en positiu..., i eren notícies que no m'agradaven, però ens havíem d'empassar i hi havíem de lluitar en contra, les d'ara m'agraden més —ja sé que potser no són del tot certes, però crec que alguna veritat hi ha, i per tant alguna petita esperança hi és.

I això és important, i crec que les persones, per poca o gran responsabilitat que tinguin, han d'escoltar, han de saber veure què està passant, han de fer propostes, però, sobretot, han d'animar la gent i han de crear esperança, perquè sense esperança no anirem enlloc, i crec que tots, tots necessitem aquesta esperança, i quan abans els tres que m'han precedit en l'ús de la paraula han parlat que hi havia harmonia interconfessional a Catalunya, que fora de fets molt puntuals no hi havia problemes, i que això també havia facilitat poder parlar d'altres temes, en realitat tots pensem el mateix —vostès també— quan pensem en el nostre país, en

PARLAMENT DE CATALUNYA

Núria de Gispert i Català

Presidenta

Catalunya; pensem que és un país plural, un país que té moltes maneres de pensar, que la gent és molt lliure, molt acollidora, que és gent que està disposada a ser solidària —tenim exemples de solidaritat molt importants que han volgut copiar-se en altres llocs de l'estat i no se n'han sortit, i un exemple que tots coneixem i en què tots hem participat és el de la Marató de TV3. La Marató de TV3 cada any supera l'any anterior. I fa vint-i-un anys, no són dos ni tres, són vint-i-un anys. Hi ha hagut altres comunitats que han volgut fer-la i no se n'han sortit. Jo no dic ni que siguem millors ni pitjors sinó que tenim molt clar i molt interioritzat el concepte de solidaritat i, sigui amb tres euros, amb trenta o amb tres mil, cada vegada que agafes el telèfon el dia que se celebra la marató surts d'allà animada, perquè penses: "Caram, tenim un país que realment, no dic que no ens el mereixem, però que és bo, i que en podem estar orgullosos, de tenir el país que tenim".

Això no vol dir que no haguem de fer les coses millor i que no hàgim de tirar endavant, hem de ser capaços de tirar endavant i una jornada com la d'avui ens ajudarà a veure i a viure què és el que podem fer des dels poders públics, des de les entitats socials i com a persones individuals, perquè tots podem fer alguna cosa. I quan veiem la feina que fa el tercer sector social, quan veiem el munt d'entitats que treballen des de fa anys i en situació molt difícil per les persones, quan coneixem les dades d'aquestes entitats i que donen servei a més de dos milions de catalans, i que a l'entorn d'aquesta xarxa d'entitats hi ha tres-cents mil voluntaris, dius: "Home, això ja comença a ser important", i per tant val la pena sentir després les quatre persones que ens donaran les seves vivències perquè és una manera de viure de prop el que es fa cada dia als nostres pobles, les nostres ciutats, i els nostres districtes per no oblidar-me de la ciutat de Barcelona.

I res més, deixar-los amb aquesta jornada, desitjar que tingui èxit i que serveixi per al que ha de servir, que sapiguem escoltar i que sapiguem després proposar.

Moltes gràcies.